

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.055 van 21 maart 2018
in de zaak A. 223.735/XIV-37.563**

In zake : Boubker ABRAIMI
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Frédéric Thiebaut
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 F. de Merodestraat 6
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 november 2017, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de beslissing van de directeur van de strafinrichting Mechelen van 30 oktober 2017 waarbij aan verzoeker de tuchtstraf wordt opgelegd van dertig dagen individueel regime van 28 oktober 2017 om 17u30 tot en met 27 november 2017 om 17u30.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van

5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 januari 2018.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Yasmine Vuylsteke, die *loco* advocaat Frédéric Thiebaut verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is ten tijde van de feiten opgesloten in de gevangenis te Mechelen.

3.2. Op 28 oktober 2017 worden lastens verzoeker twee rapporten aan de directeur opgesteld met de volgende inhoud:

“[...]

Bij een fouille van de keuken werd [het] volgende teruggevonden in de WC bovenaan aan de buizen van de verluchting:

1 Nokia gsm wit

1 Samsung gsm wit met lader

1 bruin flesje met vloeistof erin met het volgende opschrift: Methenolone

2 bruine flesjes met vloeistof erin met [het] volgende opschrift: Nandrolone

1 bruin flesje met vloeistof erin met [het] volgende opschrift: Boldenone.”

en:

‡CBDSKAACH-BDDBDJV‡

“ Bij een fouille van de verblijfplaats werd [het] volgende teruggevonden:
1 usb terug gevonden tussen het bedconstructie en houten plank van de lattenbodem
1 stuk metaal, een deel van een nagelknipper dat omgevormd is in een vorm van een platte schroevendraaier gevonden in de kast aan de linkerkant van de cel.”

3.3. Op 30 oktober 2017 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van dertig dagen afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte van 28 oktober 2017 om 17u30 tot en met 27 november 2017 om 17u30 wegens “het bezit of gebruik van technologische middelen die onregelmatige communicatie met de buitenwereld mogelijk maken” (inbreuk van de eerste categorie) en “het niet-naleven van de door het huishoudelijk reglement voorgeschreven bepalingen” (inbreuk van de tweede categorie).

Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“Gelet op het feit dat iedere gedetineerde verantwoordelijk is voor de inhoud van zijn cel. Gelet op het feit dat een gegevensdrager niet op cel toegelaten wordt en betrokkene op het moment waarop deze gevonden werd alleen op deze cel verbleef. Met betrekking tot de vondst in de keuken worden de resultaten van het politieel onderzoek afgewacht.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Toepassing korte debattenprocedure - onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van het motiveringsbeginsel. Verwijzend naar het begrip “afdoende” in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, zet hij uiteen dat zijn raadsman tijdens de hoorzitting een aantal suggesties voorstelde aan de gevangenisdirecteur teneinde uitsluitel te hebben betreffende de oorsprong van enerzijds de gegevensdrager en anderzijds de gemanipuleerde nagelknipper. Volgens hem volstaat de formele motivering die voorligt met betrekking tot de gegevensdrager vanzelfsprekend niet als formele

‡CBDSKAACH-BDDBDJV‡

motivering voor de genomen beslissing. Het is immers niet duidelijk waarom hij wordt gestraft voor het bezit van de gegevensdrager en niet zijn medegedetineerde. Voorts wijst hij erop dat in de formele motivering nergens melding wordt gemaakt van de aanwezigheid van de gemanipuleerde nagelknipper. Gedurende de hoorzitting wordt hiervan evenwel door zijn raadsman melding gemaakt. Er wordt hierop niet geantwoord in de bestreden beslissing, noch wordt er zelfs melding gemaakt van de aanwezigheid van de nagelknipper in de cel, zodat de bestreden beslissing absoluut onvoldoende is gemotiveerd.

Verzoeker voert voorts aan dat de bestreden beslissing eveneens voorbijgaat aan het feit dat hij op heden de modaliteiten van uitgaansvergunningen en penitenciair verlof geniet en dat hij in het kader van dat verlof een week in de gevangenis en een week buiten de gevangenis verblijft. Bovendien deelt hij zijn cel met een medegedetineerde en zijn de verboden voorwerpen in het gedeelte van de cel van zijn medegedetineerde gevonden. Het is voor verzoeker absoluut onduidelijk op welke wijze de gevangenisdirecteur tot het besluit is gekomen dat de verboden voorwerpen aan hem toebehoorden. Op zijn verzoek om de gegevensdrager te controleren teneinde na te gaan of er lastens hem belastende elementen opstaan, wilde men immers niet ingaan. Verzoeker besluit dat hij niet in staat is om na te gaan op basis van welke voorliggende bewijzen de gevangenisdirecteur heeft geoordeeld dat de verboden voorwerpen hem effectief toebehoren.

Beoordeling

Vooraf - analyse van het middel

5. Verzoeker voert formeel de schending aan van het “motiveringsbeginsel”. Er mag worden aangenomen dat hij aldus de schending aanvoert van de formelemotiveringsplicht vervat in artikel 8, § 1, eerste lid van de basiswet van 2 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ (hierna: de basiswet), al dan niet samen gelezen met

artikel 6 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. Het middel wordt daarom vanuit dat oogpunt onderzocht.

Hoewel verzoeker aldus formeel weliswaar de schending van de formelemotiveringsplicht aanvoert, blijkt voorts uit de ontwikkeling van het middel dat hij zich in wezen eveneens beroept op een schending van de materiëlemotiveringsplicht, aangezien hij opwerpt dat het voor hem onduidelijk is op welke manier de gevangenisdirecteur tot het besluit is gekomen dat de verboden voorwerpen aan hem toebehoorden. Het middel wordt derhalve eveneens vanuit dat oogpunt behandeld.

De verwerende partij heeft het middel overigens ook in die zin begrepen.

De schending van de formelemotiveringsplicht

6. De formelemotiveringsplicht verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Hoewel de formelemotiveringsplicht de tuchtoverheid er niet toe verplicht uitdrukkelijk te antwoorden op alle door betrokkene tijdens de tuchtprocedure opgeworpen argumenten, moet uit haar beslissing wel kunnen

worden opgemaakt dat het verweer van betrokkene daadwerkelijk in de besluitvorming is betrokken. Hieruit volgt dat de tuchtoverheid niet uitvoerig moet antwoorden op elk van deze argumenten. Wel moet impliciet of expliciet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en moet hieruit minstens impliciet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard.

7. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Die laat toe in te zien voor welke feiten de tuchtstraf werd opgelegd: de vondst van een gegevensdrager in verzoekers cel die er niet was toegelaten. Eveneens gaat de gevangenisdirecteur er van uit dat iedere gedetineerde verantwoordelijk is voor de inhoud in zijn cel. Voorts wordt uiteengezet dat verzoeker op het ogenblik dat de gegevensdrager werd gevonden, alleen op cel verbleef. Aldus kent verzoeker de motieven waarom hij en niet de medegedetineerde de tuchtstraf werd opgelegd, zodat hij er zich inhoudelijk kan tegen verweren. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoeker niet is gestraft voor de vondst van de gemanipuleerde nagelknipper. Hieruit volgt dat de verwerende partij in de formele motivering niet diende in te gaan op verzoekers argumenten op de hoorzitting inzake die nagelknipper. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker de reden kent waarom de tuchtstraf (aan hem) werd opgelegd en dat hij er zich inhoudelijk kan tegen verweren, getuige hiervan overigens de inhoudelijke kritiek die verzoeker hiertegen in het middel aanvoert. Dat volstaat in het licht van de geschonden geachte formelemotiveringsplicht. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig.

8. In de mate dat verzoeker de schending van de formelemotiveringsplicht aanvoert, is het middel ongegrond.

De schending van de materiële motiveringsplicht

9. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

De tuchtoverheid heeft bij de uitoefening van haar tuchtbevoegdheid een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, zowel op het stuk van de bewezenverklaring als op het vlak van de tuchtrechtelijke kwalificatie van de ten laste gelegde feiten. De tuchtoverheid die zich over het opleggen van een tuchtstraf wegens een bepaald feit moet uitspreken, vermag daarbij niet alleen te steunen op bekentenissen of vaststaande bewijzen, maar ook op getuigenissen, vermoedens, enzovoort. Indien zoals te dezen, een tuchtregeling geen bijzondere bewijswaardering voorschrijft, beoordeelt de tuchtoverheid op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het tuchtdossier om tot een bepaalde overtuiging te komen.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken van het bewezen zijn van de ten laste gelegde feiten of van de kwalificatie ervan als tuchtvergrijpen. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

10. Zoals hiervoor is vastgesteld, is verzoeker enkel gestraft voor “het bezit of gebruik van technologische middelen die onregelmatige communicatie met de buitenwereld mogelijk maken”, met name voor de bij de celfouille in zijn cel gevonden usb-stick. In de mate dat de grief de in de cel gevonden gemanipuleerde nagelknipper betreft, heeft die grief geen feitelijke grondslag.

Wat de vondst van de usb-stick betreft en de toerekening van het niet-toegelaten bezit ervan aan verzoeker, is in het rapport aan de directeur -

waaromtrent verzoeker, in bijzijn van zijn raadsman, tegenspraak heeft kunnen voeren - te lezen dat bij de celfouille onder meer een usb-stick in zijn cel is gevonden. Verzoeker betwist tijdens de hoorzitting op zich niet die vondst. Uit het verslag van de tuchtrechtelijke hoorzitting blijkt dat verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, wel ontkent dat de usb-stick hem toebehoort, argumenterend dat er veel mensen op die cel zaten voor hem. Zijn raadsman voegt eraan toe dat het begrip “zijn cel” relatief is, dat “die usb is gevonden in de lattenbodem” en dat als verzoeker “daar week om week zit, [...] het moeilijk [wordt] uit te vinden van wie die is.” In de betreden beslissing wordt er op gewezen “dat iedere gedetineerde verantwoordelijk is voor de inhoud van zijn cel” en “dat een gegevensdrager niet op cel toegelaten wordt en betrokkene op het moment waarop deze gevonden werd alleen op deze cel verbleef.” Deze argumentatie die verklaart waarom het strafbaar bezit van de gegevensdrager tuchtrechtelijk wordt toegerekend aan verzoeker, wordt door verzoeker niet bekritiseerd in het middel. Door in deze feitelijke context aldus het verboden bezit van een gegevensdrager in de cel waarin verzoeker op het ogenblik van de vaststellingen alleen verbleef, tuchtrechtelijk toe te rekenen aan verzoeker, zonder in te gaan op diens verzoek die gegevensdrager inhoudelijk te controleren op het al dan niet bevatten van voor verzoeker belastende elementen, noch in te gaan op de vraag of die aan verzoeker toebehoort, blijft de tuchtoverheid binnen de perken van haar beoordelingsbevoegdheid.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verwerende partij de grenzen van de uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid niet te buiten is gegaan door te besluiten dat de bevindingen gemaakt naar aanleiding van de controle van verzoekers cel een aan verzoeker toe te rekenen tuchtvergrijp vormt.

11. In de mate dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, is het middel ongegrond.

Conclusie

12. Het enige middel is ongegrond.

Het auditoraat heeft terecht gemeend dat de zaak met korte debatten een oplossing kan krijgen.

V. Vordering tot schorsing

13. De vordering tot schorsing dient, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, te worden verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep tot nietigverklaring.

2. De Raad van State verwierpt de vordering tot schorsing.

3. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques

‡CBDSKAACH-BDDBDJV‡

XIV-37.563-9/9